

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **Ing. T. V., CSc.**, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2002, č. j. RO 40/2002, MHMP 27231/2002, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 4 Ca 6/2003,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2002, č. j. RO 40/2002, MHMP 27231, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce Ing. T. V., CSc. (dále jen „žalobce“) proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 28. 1. 2002, č. j. R 898/2001. Citovaným rozhodnutím Úřad Městské části Praha 6 žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a uložil mu pokutu ve výši 500 Kč.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nedostatek důvodů napadeného rozsudku. Stěžovatel zejména uvádí, že městský soud dostatečně nezhodnotil objektivně pohoršující ráz jednání žalobce, jenž byl prokázán např. tím, že stížnost na jeho chování podaly nejen oznamovatelky, ale i další soused žalobce, přičemž ani sám městský soud nezpochybnil, že k předmětnému sankcionovanému jednání žalobce, tedy k obnažování na zahradě, objektivně došlo.

Dále napadá stěžovatel fakt, že správní orgán údajně zkoumal pohnutky jedné z oznamovatelek tohoto přestupku, M. M., zatímco měl spíše zkoumat pohnutky žalobce, tedy to, zda byl ke svému nedostatečnému oblečení veden nutností pracovní a rekreační, či zda usiloval o pohoršení této oznamovatelky. Dodává zároveň, že ke spáchání posuzovaného přestupku stačí podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích i nedbalost nevědomá.

Stěžovatel také protestuje proti tomu, že se městský soud zabýval převážně odůvodněním správního rozhodnutí, přestože důvody zrušení tohoto rozhodnutí by měly být nalézány pouze v jeho výrokové části. Také nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že se v tomto správním rozhodnutí zabýval pouze naplněním materiálního znaku přestupku, naopak soudí, že se zabýval i splněním náležitostí formálních, jež shledává v přítomnosti veřejnosti a v pohoršení přítomných. Uvádí také, že napjaté vztahy žalobce se sousedy nemají bezprostřední vztah k naplnění této skutkové podstaty.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 10. 2003 napadá jednak absenci data doručení rozsudku stěžovateli v posuzované kasační stížnosti a dále se vyjadřuje ke spojení „objektivně pohoršující ráz chování“, které chápe jako neurčitý termín, problematizovaný již tím, že fakt „pohoršení“ je ze své definice faktem subjektivním, neboť pohoršení mohou být vždy jen konkrétní lidé. Žalobci z napadeného rozsudku vyplývá, že objektivní pohoršlivost jeho jednání nebyla tímto rozsudkem sice popřena, jak uvádí stěžovatel, nebyla ovšem popřena proto, že se jí městský soud vůbec nezabýval. Kritizuje také fakt, že se stěžovatel ve snaze prokázat, že na žalobcovo jednání podal stížnost i jiný občan než oznamovatelky, odvolává na spisový materiál Úřadu Městské části Praha 6, č. j. R 714/2002, který se týká události nastalé až dlouho po události, jíž se zabývá rozsudek napadený kasační stížností, navíc v této věci se opět jednalo o nesouhlas sousedů s jeho oblečením a správní orgán zde dospěl k závěru, že k přestupku nedošlo.

Žalobce dále kritizuje používání pojmu nevědomé nedbalosti, neboť nedbalost shledává na základě obecného smyslu slova pouze ve vědomém jednání. Obdobně se vyjadřuje i k dichotomii mezi materiálním a formálním znakem přestupku, přičemž za materiální znak považuje objektivní skutečnost.

Navíc vyčítá části kasační stížnosti, že se zabývá tím, co měl dělat správní orgán, tedy sám stěžovatel, a nikoli napadeným rozsudkem. Také nesouhlasí se stěžovatelovou údajnou bagatelizací významu odůvodnění rozhodnutí, což je dle jeho názoru v rozporu se správním řádem, jenž nedostatky odůvodnění považuje za důvod pro zrušení rozhodnutí. Konečně žalobce podporuje napadený rozsudek v tom, že se sice zabýval tím, zda žalobce byl či nebyl oblečen, ale pouze okrajově, neboť na rozdíl od stěžovatele nechápal tuto objektivní skutečnost

jako jádro sporu. Jádrem sporu totiž bylo podle žalobce to, zda byl spáchán přestupek, jehož spáchání bylo v daném případě podmíněno neoblečeností žalobce, ovšem tato podmínka zde vystupovala jako podmínka nezbytná, nikoli však dostačující.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 19. 9. 2001 provedla hlídka Městské policie Praha, Obvodní ředitelství Praha 6 šetření v ulici U První baterie, při němž zjistila, že se na svém pozemku na č. p. 61 pohybuje žalobce oděný do bederní roušky nepříliš spolehlivě zakrývající pouze jeho přirození. Pro podezření ze spáchání trestného činu výtržnictví předala Městská policie Praha věc Policii ČR.

Policie ČR provedla ve dnech 19. 9., 4. 10. a 11. 10. 2001 místní šetření, při nichž zjistila totéž. Na základě těchto šetření, provedených výsledků svědků a vyjádření žalobce, v němž vysvětloval své jednání zdravotními důvody – neblahými následky nošení zpoceného oblečení na páteř, vydal Úřad Městské části Praha 6 výše označené rozhodnutí ze dne 28. 1. 2002, jímž odsoudil žalobce k pokutě ve výši 500 Kč za přestupek vzbuzení veřejného pohoršení podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. c) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a k zaplacení nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 500 Kč. Toto rozhodnutí správní orgán odůvodnil tím, že žalobce svým jednáním odporujícím ustáleným mravním zvyklostem obecně uznávaným vzbudil v nejbližším okolí veřejné pohoršení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 2. 2002 odvolání, jež odůvodnil zejména poukazem na rozdíly mezi právem, mravností a svědomím, přičemž svým sankcionovaným jednáním se dle svého názoru nedostal do rozporu z žádným z těchto tří normativních systémů, pouze se mohl dostat do rozporu s pojmem mravnosti některých lidí, majících jinou stupnici hodnot. Upozornil také na to, že žádný zákon nahotu nezakazuje a správní orgán nemůže tuto oblast upravit nezávisle na zákonné úpravě.

Toto odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím stěžovatele ze dne 24. 4. 2002. Stěžovatel v tomto rozhodnutí shledal, že byl dostatečně prokázán skutkový stav i fakt, že oznamovatelky byly jednáním žalobce veřejně pohoršeny. Stěžovatel neakceptoval odvolací lidskoprávní námitky žalobce a uvedl, že sice není, s výjimkou povinnosti nosit stejnokroj u konkrétních skupin obyvatelstva, upravena otázka oblečení zákonem, což ovšem neznamená, že není v otázce oblečenosti žádných omezení. Jedním z takových omezení je dle stěžovatele právě i § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a vzhledem k tomu, že v případě posuzovaného skutku žalobce byla splněna hlavní podmínka tohoto přestupku, tedy veřejnost činu realizovaného před alespoň třemi osobami, bylo toto zákonné omezení otázky oblečenosti použito plně v souladu s právem. Stěžovatel nepodpořil ani námitku nedostatečně provedeného dokazování a odvolání zamítl.

Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou ze dne 20. 6. 2002. V této žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo v přímém rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a že bylo nedostatečně zdůvodněno a nedostatečně se vypořádalo s jeho argumenty. Dále napadal, že stěžovateli stačilo k rozhodnutí o přestupku to, že došlo k veřejnému pohoršení více osob, přitom dle žalobce lze najít mnoho skutečností, které mohou leckoho pohoršovat a přitom nejsou přestupkem. Veřejné pohoršení je navíc natolik neurčitým právním pojmem, že právě jeho shledání měl stěžovatel dostatečně zdůvodnit, což dle žalobce neudělal. Dále uvedl, že napadeným rozhodnutím nebylo porušeno pouze jeho základní právo omezení volnosti jednání pouze na základě zákona podle čl. 2 odst. 3 Listiny; ale také jeho svoboda projevovat víru, v daném případě víru v přírodu, podle čl. 16 odst. 1 Listiny; dále jeho svoboda projevu podle čl. 17 Listiny, jež je dle žalobce svobodou politickou, přičemž tento

přívlastek je třeba chápat jako odkaz k různým věcem veřejným – přitom takovou veřejnou věcí se stává i oblečení, pokud o něm mají rozhodovat správní orgány; konečně také právo být posuzován stejně jako ostatní lidé podle čl. 4 odst. 3 Listiny. Porušení tohoto naposled zmíněného práva shledal žalobce v tom, že byl stíhán pro přestupek, ačkoli mnozí jiní lidé, veřejně ukazující svou nahotu, stíhání nebyli.

O této žalobě rozhodl Městský soud v Praze výše označeným rozsudkem napadeným touto nyní posuzovanou kasační stížností. V tomto rozsudku městský soud shledal rozhodnutí obou stupňů správních orgánů nezákonnými, neboť se oba orgány soustředily pouze na shledání materiálních znaků posuzovaného přestupku, tedy na posouzení, zda žalobce svým jednáním ohrozil zájem společnosti a zda se dopustil popisovaného skutku. Správní orgány už se ovšem nezabývaly tím, zda se nejednalo spíše o projev konfliktu v uzavřeném společenství sousedů, a nevypořádaly se také s námitkami žalobce předkládanými před orgánem I. stupně i v odvolání. Správní orgány dle městského soudu také dostatečně nepřihlédly ke konkrétním podmínkám posuzovaného skutku a jeho individuálním následkům, což dále přispělo k nezákonnosti jejich rozhodnutí, která městský soud z těchto důvodů napadeným rozsudkem zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil stížnostní důvod, obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když namítal nedostatek důvodů napadeného rozsudku městského soudu. Zároveň však Nejvyšší správní soud konstatuje, že obsah kasační stížnosti směřuje rovněž k uplatnění důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel brojí proti nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Protože Nejvyšší správní soud posuzuje každé podání podle jeho obsahu a nikoliv formy, zabýval se v dalším existencí obou citovaných stížnostních důvodů.

Je nutno předeslat, že v posuzovaném případě soud nemůže kvalifikovaně posoudit námitky uvedené v kasační stížnosti, aniž by nejprve vyložil, za jakých podmínek lze určité chování kvalifikovat jako chování zakládající veřejné pohoršení ve smyslu § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť právě otázka, jaké jednání je a jaké není veřejným pohoršením ve smyslu zákona o přestupcích, tvoří v daném případě těžiště sporu mezi žalobcem a stěžovatelem.

Předmětné ustanovení zákona o přestupcích stanoví, že se přestupku dopustí „ten, kdo vzbudí veřejné pohoršení.“ Při jeho výkladu je nutno vyjít z odlišností práva, mravnosti (jako normativního systému určujícího, co společnost, či její členové, považují za „správné“ a nepohoršující) a svědomí (možno říci spíše morálky), použít tedy rozlišení uváděné žalobcem v jeho odvolání ze dne 12. 2. 2002, a upřesnit, že sankcionování jednání vzbuzujícího veřejné pohoršení představuje jeden z bodů, v nichž se zvláštním způsobem stýká mravnost s právem, jakkoliv jsou jinak nezávislými normativními systémy budovanými na zcela odlišných základech a principech. Žalobce v tomto bodě nemá pravdu, když soudí, že pokud nějaké jednání není přímo a výslovně zakázáno zákonem, nelze subjekty práva v takovém jednání omezovat. Skutečnost, že k omezení jednání stačí zvláštním způsobem kvalifikovaný rozpor s mravností, ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém usnesení I. ÚS 393/98 ze dne 5. 11. 1998 (Sbírka nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 12, C. H. Beck 1999, s. 499 – 500). Sankcionováno ovšem nemůže být samozřejmě jakékoli jednání jsoucí v rozporu

s mravností, už proto, že oba tyto normativní systémy disponují jinými sankčními mechanismy, ale právě a pouze jednání jsoucí v tomto rozporu kvalifikovaným způsobem. Zákonem tak nemusí být zakázáno konkrétní jednání, ale zákon zakládá právě tuto kvalifikovanost rozporu tím, že nemravné jednání prohlásí v některých souvislostech za nezákonné.

Aby se posuzované jednání dostalo do tohoto „kvalifikovaného rozporu s mravností“, musí dle názoru Nejvyššího správního soudu v případě přestupku veřejného pohoršení současně naplnit trojici znaků: musí být spácháno veřejně, tedy na místě veřejně přístupném; jednání musí subjektivně pohoršovat zpravidla (ne však nutně vždy) více než dvě osoby, které budou tomuto jednání obvykle přítomny současně (k tomuto závěru vede analogií iuris použité ustanovení § 89 odst. 4 trestního zákoníku definující takto znak veřejnosti); a musí být v rozporu s tím obsahem mravnosti, na němž se společnost shodne v daném čase a místě konsenzem (tedy přesvědčivou většinou, nikoli nutně jednohlasně). Přitom již v rozsudku Nejvyššího vojenského soudu ze dne 29. 12. 1922, sp. zn. P-485/22, se tehdejší judikatura odklonila od přísnějšího názoru, že pro splnění přestupku (v dané době přečinu) veřejného pohoršení nestačí pouhá způsobilost veřejně pohoršit, nýbrž musí k tomuto pohoršení skutečně dojít.

Fakt, že byl naplněn znak první, není mezi stěžovatelem a žalobcem sporným, neboť i žalobce uznal, že byť se při spáchání předmětného skutku nacházel na svém soukromém pozemku, jednalo se o místo lehce pozorovatelné z míst veřejně přístupných.

Naplnění druhého znaku už ovšem nebylo, jak soud zjistil ze spisu, správním orgánem zjištěno dostatečně a tato skutečnost byla také jedním z důvodů, proč byla obě napadená rozhodnutí rozsudkem městského soudu zrušena. Stěžovatel totiž nemá pravdu, když v kasační stížnosti namítá, že pohnutky oznamovatelek byly pro posouzení žalobcova přestupku nepodstatné. Naopak je třeba dát za pravdu městskému soudu, který stěžovateli toto neposouzení vytkl, neboť motivace oznamovatelek rozhoduje v daném případě o tom, zda bylo jejich oznámení zapříčiněno vskutku tím, že byly pohoršeny žalobcovou nahotou, a byl tedy splněn tento druhý znak přestupku; nebo zda se jednalo o výraz jejich zášti k žalobci, jak tento setrvale tvrdí. Naplnění formálních znaků přestupku jistě není dostatečným důvodem pro to, aby se právo – v daném případě zákon o přestupcích – stalo nástrojem šikanování, jehož hrozbu lze dovést ze žalobcových vyjádření. Stěžovatelova námitka o tom, že měly být a byly přezkoumány pouze pohnutky žalobce, tak neobstojí, neboť je pro zjištění naplnění skutkové podstaty veřejného pohoršení podstatnější určit, zda byly oznamovatelky vskutku pohoršeny – a byť se jedná o subjektivní pocit, samotné jejich tvrzení zde jistě není dostatečným - než určit, jaké byly motivace žalobce. Co se týče důležitosti zjištění úmyslu a motivací žalobce, sám stěžovatel nepochybně, že k naplnění skutkové podstaty veřejného pohoršení postačuje nedbalost, jak vyplývá z § 3 zákona o přestupcích; takže úmysl žalobce, a tím méně jeho motivace, jako duševní stav skrytější a niternější, je v daném případě nerozhodný pro určení, zda k naplnění dané skutkové podstaty došlo, a je smysluplné jej zjišťovat teprve pro účely konkrétní výše postihu, pokud by bylo rozhodnuto, že přestupek spáchán byl.

Nejsložitější otázkou pak jistě je, zda byl v posuzovaném případě naplněn znak třetí, jež správní orgán prvního stupně označoval jako rozpor s „obecně uznávanými ustálenými mravními zvyklostmi“ a stěžovatel poté jako „objektivní pohoršlivost“. Kromě pocitu mravnosti jako vnitřní záležitosti každého člena společnosti totiž jistě existuje jistý obsah pravidel, na němž se v daném místě a čase shodne společnost jako celek, byť obvykle ne všemi svými členy, ale relevantní většinou. Na tato pravidla je v českém právu odkazováno častěji,

at' už jsou označována jako mravnost či dobré mravy (§ 3 občanského zákoníku, § 44 obchodního zákoníku aj.). Pokud by tento třetí znak nebyl splněn, bylo by žalobcovo jednání obdobné tomu, které uvádí sám žalobce příkladmo ve své žalobě: takovým jednáním, jež často pohoršuje konkrétní jedince, není však v rozporu s tímto celospolečenským konsenzem mravnosti, je například pojídání masa, kouření na veřejnosti, či oblékání se do „kůže mrtvých zvířat“. Tím, kdo v konkrétním případě posoudí, zda jednání, které pohoršilo požadované množství osob, je zároveň v rozporu s tímto konsenzem, je správní orgán. Ten ovšem – vykonává své pravomoci rozhodováním konkrétních pracovníků - neprovádí toto posouzení pohledem jejich vlastního pocitu mravnosti, ale pohledem své povědomosti o tomto společenském konsenzu: tudíž ani takový správní orgán, který je sám zapřísáhlým vegetariánem, nemůže pod § 47 odst. 1 písm. c) podřadit nahlášené veřejné pojídání masa, ale musí vyslovit, že takové jednání není v rozporu s celospolečenským konsenzem mravnosti. Pokud se správnímu orgánu nezdaří takto odhlédnout od vlastního pocitu mravnosti, může to vést až k excesu (libovůli).

V posuzovaném případě je možné posouzení splnění tohoto třetího kritéria formulovat jako otázku, zda bylo prokázáno, že postižené jednání žalobce – tedy částečné obnažení jeho těla, včetně partií, jež obvykle zůstávají a na veřejnosti mají zůstat zahalené - bylo či nebylo skutečně pohoršující pohledem současné společnosti. Vzhledem k tomu, že k této otázce zaujal stěžovatel jiné stanovisko než městský soud, byť oba tento postoj vyjádřili spíše skrytě, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než se k této otázce vyjádřit, neboť dle jeho názoru tvoří skutečné jádro sporu mezi účastníky řízení a vychází z něj také zásadní část námitek obsažených v kasační stížnosti.

Jsou-li zvažena podstatná hlediska, která mohou vést k prokázání toho, zda žalobcovo jednání bylo v rozporu s obecným pocitem mravnosti, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než vyslovit, že nikoli. K tomuto závěru je soud veden úvahou, že veřejné sebeobnažování může být jistě pohoršující, je-li spojeno s kontextem sexuální, jenž ostatně bývá pohoršující sám o sobě; může být rovněž pohoršující, pokud upozorňuje na nějakou tělesnou abnormalitu; či v některých dalších souvislostech včetně té, kdy je sebeobnažení motivováno právě snahou pohoršit (například manifestační sebeobnažení z recese, protestu či z důvodu sázky). Pokud ovšem k obnažení dochází bez těchto souvislostí a má spíše povahu nechtěného (neboť úmysl nebyl žalobci z důvodů uvedených výše nijak prokazován a on sám uváděl pohnutky zdravotní) důsledku nedostatečného oblečení, jako je tomu v tomto případě, je takové jednání jistě méně pohoršlivé, než například využívání výrazněji obnažených těl v některých reklamách či audiovizuálních dílech obecně, v rámci různých happeningů a manifestací či na nudistických plážích mnohdy pozorovatelných z veřejných prostranství a tedy také veřejně přístupných zrakem. V souvislosti s touto širokou přístupností nahoty v médiích či na veřejnosti probíhá sice setrvale veřejná diskuse o její mravnosti či nemravnosti, i to však svědčí o tom, že pohoršující povaha nahoty lidského těla je v rámci soudobé společnosti spíše otázkou diskuse, než otázkou všeobecného odmítání nutného pro shledání veřejného pohoršení.

Je nicméně třeba připomenout, že se jedná o stanovisko podmíněné zemí – jiný pohled by byl jistě zaujat v jiném kulturním prostředí – a časem (pro ilustraci změn ve vnímání pojmu mravnosti zde lze například uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 1935 (Boh. A 11944/35), kde bylo shledáno, že veřejné pohoršení vzbuzuje „*zejména společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, chatách a srubech - vyjímaje táboření rodinné - pobíhání v nedostatečném úboru, zvláště v úboru koupacím mimo obvod vykázaných koupališť, zpívání popěvek obsahující nemravného...*“).

Těmito závěry o tom, zda žalobcovým jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku veřejného pohoršení, přitom Nejvyšší správní soud jistě nepřejímá v rozporu s pravomocemi sobě vlastními ex post roli správních orgánů, tedy žalovaného a orgánu prvního stupně, v rozhodnutí ve věci samé. Smyslem těchto závěrů naopak je objasnit, že z trojice základních znaků skutkové podstaty veřejného pohoršení se správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný zabývali pouze znakem prvním, dva následující pak chybně vzali jako dané. Pokud tedy městský soud kvůli stěžovateli nedostatečným zkoumáním splnění těchto dvou dalších znaků žalobou napadená rozhodnutí zrušil, postupoval v souladu s právem a kasační stížnost je třeba posoudit v námitkách směřujících proti tomuto postupu – tedy k námitkám, že se městský soud údajně zaměřil na jiné znaky přestupku a na jiné skutečnosti, než na které se při svém přezkumu zaměřit měl - jako nedůvodnou.

K ostatním námitkám obsaženým v kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud uvádí, že není pravdou, že městský soud zrušil napadená rozhodnutí pouze na základě výtek proti jejich odůvodnění. Z jeho rozsudku naopak jasně vyplývá, že odůvodnění zde byla napadána pouze v tom směru, že v nich žalovaný a orgán prvního stupně uvedli takový postup posuzování žalobcova jednání, který není v souladu s požadavky kladenými na posuzování přestupků, takže napadená rozhodnutí byla vydána po chybně vedeném řízení a byla v tomto ohledu nedostatečně odůvodněna. Shledání takové zásadní chyby v řízení je jistě dostatečným i ke zrušení správního rozhodnutí jako celku.

Nad tento rámec (k námitce stěžovatele) je nutno uvést, že každé správní rozhodnutí představuje jednotný celek, z čehož především vyplývá, že mezi jeho výrokovou částí a odůvodněním musí existovat obsahový soulad. Důvody pro zrušení správního rozhodnutí proto mohou spočívat i pouze v chybném či neúplném odůvodnění, nikoliv nutně vždy ve výrokové části. Pokud totiž mezi výrokem a odůvodněním zmíněný obsahový soulad nastolen není, jedná se o rozhodnutí jako celek nepřezkoumatelné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 2. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu